

forsvaret nok saa godt med Søfter, kunde det dog aldrig forhindre, at en fremmed Magt kom og gjorde Landgang paa Sjælland og tog Kjøbenhavn. Det har det ærede Medlem Ret i; men jeg har heller ikke hørt, at noget Medlem i denne Sal har forlangt, at Søfterne skulde kunne forsvare os mod en Landgang paa Sjælland; det er ikke noget Argument imod dem; hvad Søfterne skulde, er: at forsvare Kjøbenhavn mod en pludselig Overrumpling af en Fjende; det skulde de kunne, og naar de anlægges, som de bør, er der ogsaa al Sandsynlighed for, at de kunne det. Hvad Realiteten angaar skal jeg ende med at udtale, at dette, Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden ved faste Forter — hvorved selvfølgelig ikke behøver at menes mere end et nyt fast Fort plus de gamle, fuldstændig istandsatte — er for Mindretallet, efter vor Formening, det, der først og fremmest bør gøres, det, som maa siges at være absolut nødvendigt, for at vi ikke skulde være udsatte for at ligge hen for Vind og Bove, saa at den første den bedste Fjende, der ikke engang behøver at være os meget overlegen, kan komme og tvinge os til Svadsomhelst. Men just fordi vi have den Betragtning, kunne vi lige saa godt først som sidst udtale, at, skal der nogensinde komme Enighed om denne Sag, er det kun for saa vidt som der fra den anden Side vises Villighed til at gaa ind paa dette, et fast Fort, selv om de for Øvrigt ikke ville gaa ind paa noget som helst Andet.

Frederiksen: Jeg tror altid, det er det vigtigste at sige det Sande og Virkelige. Dette er fra min Side et fuldkommen tilstrækkeligt Svar til de Bemærkninger, der bleve gjorte om, hvad jeg havde udtalt angaaende de lavere Klassers Opsættelse. Jeg tror, at vi her i Landet have fuldkommen tilstrækkelig af vrang Opsættelser baade af det Virkelige og af det Mulige. — Det er en ren Misforstaaelse af det ærede Medlem, naar han troede, at jeg havde forlangt, at vi skulde have Soldreformen færdig, forinden vi vedtog Forsvarsforanstaltninger. Det vilde selvfølgelig ikke være vanskeligt; thi den har jo et Par Gange været færdig fra Folkethingets Side, og det ærede Medlem har selv været med til gennem langvarige Udvalgsforhandlinger at gjøre den færdig, ligesom vi ogsaa have været enige om den med flere Regjeringer. Det var imidlertid ikke det, jeg forlangte; men jeg fremhævede kun dette — og det er en Anskuelse, den høitærede Conseilspræsident deler med mig; thi han fremhævede det Samme — at det er Meningen med Forlangendet om en ny Stat at faae Reformen og Opsættelsen i de indirekte Afgifter. Ingen af os har Lykt til at betale Formue- og Indkomstskat; Ingen betragter det som et Gode, man længes efter, men man længes efter en Smule Fremskridt og Fremgang paa det finansielle Om-

raade, paa Beskatningens Omraade, ligesom paa saa mange andre Omraader, hvor der hidtil er gjort Meget, og hvor der endnu den Dag i Dag staar meget tilbage at gjøre. Som vore finansielle Forhold ere, burde det fra alle Sider være slaaet fast, at naar vi her vedtage nye Afgifter, er det for at kunne bruge vort Overflud til Andet end til det, Regjeringen har forlangt og fremfor Alt til Nedsættelse af de indirekte Skatter.

Suel: Jeg skal ikke fordybe mig i de to ærede sidste Raleres nationaløkonomiske Betragtninger; jeg tror, at de have Ret begge. Jeg tror, at det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) har Ret i, at der hos de ringere Stillede skulde være mindre Fædlandsfjærlighed end hos de andre Stænder; det er vistnok en fuldkommen urigtig Betragtning; vi maa huske paa, at det er Menigmand, der har lidt i vore Krige. Jeg kan heller ikke give det ærede Medlem for Krests Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) Ret i, at man, selv om man havde Ret til at sige det, ikke skulde sige det; jeg er enig med det ærede førstnævnte Medlem i, at man ikke skal gjøre sig Illusioner. — For imidlertid at vende tilbage til Hovedsagen, som den foreligger for mig, har jeg ved de Forhandlinger, jeg her har overværet og ved Alt, hvad jeg har hørt om denne Sag, faaet det Indtryk bestyrkt, jeg tidligere havde, at det er en af de alleruvanskeligste Opgaver, der nogensinde har foreligget for et Folk, som for Diebliffet foreligger for os, nemlig den at befæste vort Land paa en forsvarlig Maade. Det maa være vor Undskyldning for, at vi i de 3—4 Aar vi have fystet med denne Opgave, ikke ere komne et Skridt videre, end da vi begyndte, at vi endnu staa ved Udgangspunktet, saa at vi have marscheret paa Stedet. Ja, maaske ere vi nu endog fjernere fra Diebliffets Opnaaelse, end vi vare for nogen Tid siden; thi dengang vare vi Alle enige om, at det var usforsvarligt længer at opsætte Forsvarets Ordning; men denne Mening er bristet, idet Ministeriet og Mindretallet nu have erklæret at ville lade Sagen falde. Den Enighed, som endnu var tilstede den 25de April, og som var fuldt tilstede paa alle Valgtribuner, — ogsaa i Viborg Amts 4de Valgkreds, hvorfra en æret foregaaende Taler (Kjær) er; thi ogsaa der var man fuldstændig enig om, at det danske Folk skal og maa forsvare sig — denne Enighed findes altsaa ikke længer. Vanskelighederne ere, som sagt, overordentlig store, og derfor er der ogsaa fremkommet overmaade mange forskjellige Forslag og Meninger, men intet af disse Forslag har, saavidt jeg kan skønne, været saaledes motiveret, at jeg kunde slutte mig dertil. Der er fremkommet høist forskellige Forslag. Nogle ville koncentrere Forsvaret til Kjøbenhavn, befæste Kjøbenhavn tilføjs og tillands og lade hele det øvrige Land ligge;